

holder, et Træfald fra det oprindelige Princip, som man havde tænkt sig gennemført paa en anden Maade. Hvis det virkelig havde været Meningen med Forordningen af 10de Juli 1795, at personligt Møde ubetinget skulde fremtvinges, maatte den have en saadan Regel, som de Herrer, der have berørt dette Punkt, have talt om, nemlig, at det maatte paalægges Dommeren at paase det, og der maatte gives ham Myndighed til at mul-tere, naar han ved denne Undersøgelse kom til det Resultat, at man uden Grund havde sendt en Fuldmægtig for sig. — Dernæst har man især søgt sig med Spørgsmaalet om Sagførernes Møde. Jeg betragter § 5 i dette Lovforslag som et Kompromis, der i sin Tid efter megen Tale frem og tilbage opnaaedes angaaende dette Spørgsmaal. Det er betjendt nok, og det kom ogsaa tilstrækkelig frem dengang, at der her mødes to modstaaende Meninger, som hver især har mange Tilhængere. Den ene Mening gaar ud paa, at Sagførerne skulle udelukkes ved enhver Leilighed, naar der er Tale om Forligsmægling, medens den anden gaar ud paa, at et saadant Forbud imod Sagføreres Møde ikke er til nogen Nytte, men maatte suarere til Stade, og denne sidste Mening, maa jeg gjøre opmærksom paa, har mange Tilhængere udenfor Sagførernes egen Kred. Det er virkelig ikke Sagførerne alene, som mene, at Forbudet mod Sagføreres Møde i Forligskommissionen maatte mere gjor Stade end Gavn. Det skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa, thi det er selvfølgelig en meget vidtløftig Historie, naar man skal til at drøfte de Grunde, der kunne anføres for og imod men jeg skal blot gjøre gjældende, at den Mellemvei, som § 5 gaar, var dengang et Kompromis, hvorefter man troede at komme ud over dette Spørgsmaal. Man gik ind paa, at udenfor Kjøbenhavn skulde det blive ved det Gamle, medens man derimod for Kjøbenhavns Vedkommende mente, at Op-retholdelsen af dette Forbud mod Sagføreres Møde i Forligskommissionen er uden Nytte, og det er der vistnok ogsaa paa Grund af den forskjellige Karakter, som Forligsmæglingen har i Kjøbenhavn og det øvrige Land. Man maa nemlig erindre, at der er ikke alene den Forskjel, at i Kjøbenhavn er der saa mange Sager, at en Forligskommission

kommissioner, om saadanne indrettedes — ikke vilde kunne stænke den Tid paa den enkelte Sag, som vilde udtræves, naar der skulde finde et virkelig effektivt Forsøg Sted paa at overtale Parterne til at slutte Forlig, men der er ogsaa den Forskjel, at i Kjøbenhavn er den Betingelse ikke tilstede, som Forligsløvgivningen egentlig er bygget paa, nemlig at Forligsmæglerne kjende Sagens Parter og kunne have nogen personlig Indflydelse paa dem, idet de kunne antages ved deres ansete Stilling som gode Medborgere at kunne indvirke paa dem. Dette gjælder som sagt ikke i Kjøbenhavn. Der ville selvfølgelig vist i de allerfleste Tilfælde Parterne og Forligsmæglerne være hinanden ganske ubekjendte, og der er ingen som helst Grund til at tro, at Forligsmæglerne skulde kunne udøve nogen personlig Indflydelse paa Parterne i Retning af at faae dem overtalte til Forlig. Derfor mener jeg, at man meget godt kan sige, at da den Betingelse og den Forudsætning, som Forligsløvgivningen oprindelig er gaaet ud fra, slet ikke slaar til i Kjøbenhavn, i det Mindste ikke som Forholdene nu have udviklet sig — Kjøbenhavn har jo udvidet sig betydelig og er i Tiden siden 1795 bleven mere end dobbelt saa stor — kan det synes jeg, meget godt overfor Forligsløvgivningens oprindelige Tanke, selv om man holder den nok saa meget i Være, forsvares at gaa ind paa den Mellemvei, som det foreliggende Lovforslags § 5 er et Udtryk for. — Hvad de øvrige Bemærkninger, som ere fremkomne, angaaer, skal jeg først i Anledning af, hvad der er sagt om § 1, bemærke, at denne Paragraf selvfølgelig ikke giver sig ud for alene, og i og for sig at kunne hindre, at Debitor giver den ene Kreditor Fortrin fremfor en anden. Det giver den sig ikke ud for at kunne; det sætter den sig ikke til Maal at gjøre; det veed man nok er en Umulighed, men Paragrafens Bestemmelse er kun at hindre et af de forskjellige Misbrug, som have fundet Sted i den omtalte Retning, og da det synes at blive forhindre paa en ret naturlig Maade ved Paragrafens Bestemmelse, ser jeg egentlig ikke, hvilken Betænkelighed der skulde være ved at vedtage den. Hvad § 2 angaaer, er det jo naturligvis altid en Skjønssag, om man bør udelukke Kontra- og Kontinuations-søgsmaal eller ikke. Naar § 2 opstiller